

Hoofdstuk 62

Lieve kleinkinderen,

Vraagje: Hoe heet de vader van de zonen van Zebedeüs?

Weten jullie het antwoord? Ik vroeger niet. Als kind begreep ik deze vraag niet.

In het verhaal van vandaag gaat het over de moeder van deze twee zonen van Zebedeüs. Maar eerst iets anders.

Wie wil er nu niet bij zijn meester of juf in een goed blaadje staan? Wie wil er nu niet de eerste, de beste van allemaal zijn?

Ja, ook jullie papa's en mama's willen heel graag dat het later 'goed' met jullie gaat. Nog liever zelfs: uitstekend!

Daar hebben jullie papa's en mama's alles voor over.

Ja, en daar kan ik van meepraten. Ook mijn moeder deed dat. Zij heeft zelfs stiekem armoede geleden, om mij maar te kunnen laten studeren.

Mijn moeder had alles over voor haar negen kinderen. Zij cijferde zichzelf helemaal weg.

Is het gek wat de moeder van de zonen van Zebedeüs in onderstaand verhaal aan Jezus vroeg? Volgens mij heel begrijpelijk.

Maar bij Jezus gelden andere normen en waarden, andere wetten dan bij ons.

Hoofdstuk 62 - De laatste reis - Mattheüs 20 : 17 - 28

Nadat Jezus zijn vriend Lazarus uit de dood had opgewekt, reisde hij door Péréa naar de provincie Galilea, waar hij de hele winter bleef. Hij gaf daar vooral zijn discipelen onderricht, maar ook veel andere mensen luisterden graag naar hem. Ook had Jezus daar veel wonderen gedaan. Gelukkig was zijn leven daar in Galilea niet in gevaar, zoals dat in Judea wel het geval was.

Nu was de winter voorbij en werd het weer voorjaar met veel bloemen en nieuw gras. Terwijl de fruitbomen uitbundig bloeiden en de hele natuur weer tot leven kwam, begon Jezus aan zijn laatste reis hier op aarde. Hij ging naar Jeruzalem, waar hij moest sterven.

Het werd weer lente.

Want het liep naar Pasen en op dezelfde dag dat in de tempel de lammeren geslacht werden om het blijde feest van de uittocht uit Egypte te vieren, zou ook het bloed van Jezus vergoten worden om zijn kinderen te verlossen van al hun kwaad en schuld.

Jezus was immers het grote offerlam van God en hij zou vrijwillig zijn leven geven en zo de wet volbrengen.

Jezus wist, wat hem binnenkort in Jeruzalem te wachten stond. Het werd hem zwaar te moede als hij dacht aan alle hoon en smaad die de mensen aan hem zouden doen, aan de zweepslagen, aan het kruis en de schande van het graf. Maar ook in deze moeilijke uren dacht Jezus niet alleen aan zichzelf. Zijn gedachten gingen uit naar zijn leerlingen. Hij wilde hen nog één keer duidelijk maken wat er stond te gebeuren.

Misschien konden ze het nu nog niet begrijpen, maar het zou hen later een troost zijn te weten dat Jezus hun alles van te voren verteld had. Alleen dan zou het hun duidelijk zijn dat hij niet door de macht van de vijanden gestorven was. Maar dat hij zich vrijwillig aan de dood had overgegeven en dat hij, door zijn sterven, de satan overwonnen had.

Om deze reden riep hij zijn discipelen bij zich en zei tegen hen: ‘We zijn op weg naar Jeruzalem. Daar zal de Mensenzoon uitgeleverd worden aan de priesters en de wetsleraren. Zij zullen besluiten dat hij gedood moet worden. Zij zullen hem uitleveren aan de ongelovigen. Die zullen hem bespotten en hem met de zweep slaan. Daarna zullen ze hem aan het kruis hangen. Maar drie dagen later zal hij opstaan uit de dood.’

Dit was nu al de derde keer dat Jezus met zijn discipelen sprak over zijn sterven. Maar ze konden het niet begrijpen en geloofden het niet. Ja, Jezus had nu weer gezegd dat hij gekruisigd en begraven zou worden. Maar dit kon gewoon niet waar zijn. Het moest, ja het was gewoon een gelijkenis, een soort van raadselspreuk, zoals hij wel vaker uitgesproken had.

Ook deze trieste en sombere woorden hadden een betekenis, die zij niet kenden. Maar was dit letterlijk de waarheid, zoals Jezus het hun vertelde? Nee, dat was onmogelijk!

Jezus was de Messias en Gods Messias kon niet sterven: hij zou zitten op de troon van David en heersen over Gods volk.

Misschien zou dat pas gebeuren na veel moeite en strijd, - ook koning David was immers door diepe dalen gegaan - maar uiteindelijk zou daar toch zijn Heerlijkheid zijn.

Zij waren er klaar voor om alles met hem mee te dragen en leek het er niet op dat deze reis de beslissing zou brengen? Zij twijfelden geen moment aan de eindoverwinning.

En hoe feller de strijd, hoe groter het gevaar, des te groter zou de Heerlijkheid zijn! Ja, de Heerlijkheid van Jezus zou ook de hunne worden. Dan zouden zij naast hem zitten in zijn groot paleis. Met Jezus zouden ze heersen over de twaalf stammen van Israël....

De Here Jezus wist wat zijn leerlingen van hem verwachten. Het deed hem pijn, dat ze hem nog steeds niet begrepen, maar hij bestrafte hen niet. Ook dit was een deel van zijn lijden, dat zijn trouwste vrienden zo aards van hem dachten en geen oog hadden voor zijn geestelijke roeping.

Zij zagen Jezus niet als het Lam van God, zoals Johannes de Doper een keer gezegd had. Nee, nog steeds zagen ze Jezus als een aards koning, die de Romeinen zou verslaan.

Niet lang daarna, tijdens zijn laatste reis naar Galilea, gebeurde er nog iets waaruit zou blijken hoe weinig zijn discipelen begrepen van wat Jezus hen leerde over Gods Koninkrijk.

Op een keer gingen de twee broers Johannes en Jacobus stiekem naar Jezus toe. Ze wisten dat hij alleen was en dat de anderen hen niet konden horen. Ja, ze hadden een vraag die de anderen niet mochten weten. Een vraag, zo belangrijk voor hen, dat ze hun moeder hadden meegenomen om die vraag aan Jezus te stellen.

Deze moeder hield met haar hele hart heel veel van Jezus en samen met andere vrouwen was ze met Jezus meegegaan, op reis naar Jeruzalem. Van haar beide zonen had ze gehoord dat er deze keer geweldige dingen stonden te gebeuren. En omdat zij Jezus goed kende, durfde zij hem wel om een grote gunst te vragen. Vol goede moed liep ze op Jezus toe en liet zich voor zijn voeten op de grond vallen, terwijl ze eerbiedig wachtte tot Jezus haar als eerste aan zou spreken.

Jezus vroeg vriendelijk: ‘Wat wil je vragen?’

Ze keek Jezus smekend aan en vroeg: ‘Als u straks koning bent, mogen mijn zonen dan naast u zitten? De één rechts en de ander links van u?’

Ze was blij dat ze haar vraag gesteld had en heel gespannen keek ze naar Jezus. Had ze te veel gevraagd? Had ze met deze vraag de andere discipelen onrecht aangedaan? Maar haar beide zonen hadden immers alles achter zich gelaten om Jezus te volgen. En nu werd het toch eens tijd om aan hun eigen toekomst te denken. En de Here Jezus zou het een moeder toch niet kwalijk nemen, dat

zij voor haar eigen zonen opkwam? Hij, die zelf een moeder had, die al zoveel om haar zoon uitgestaan had.

Deze moeder van Johannes en Jacobus begreep niet dat zij met deze vraag het lijden van Jezus nog zwaarder maakte. Hier, tijdens zijn laatste reis naar Jeruzalem, viel al de schaduw van het kruis op zijn weg en in plaats dat zij met hem meeleden, droomden zijn trouwste volgelingen van kronen, koningseer en ministersposten. Naast hem wilden ze zitten in zijn koninkrijk.

Ze geloofden nog steeds niet dat het kruis hem wachtte.

Van hun moeder keek Jezus naar zijn beide discipelen en zei tegen hen: ‘Jullie weten niet wat je vraagt! Ik zal zwaar moeten lijden. Kunnen jullie dat soms ook?’

Johannes en Jacobus antwoordden: ‘Ja Heer, dat kunnen we.’

Ze meenden echt wat ze zeiden. Ze hielden immers zo veel van hem. Hoe zouden zij dan zijn lijden niet mee willen dragen, dat hij eerst moest ondergaan voordat hij zijn Heerlijkheid inging?

En nog werd Jezus niet boos. Bij alle pijn om hun dwaze dromen zag Jezus hoeveel ze van hem hielden en hoe groot hun vertrouwen in hem was.

Hij zei alleen maar: ‘Inderdaad, jullie zullen net als ik zwaar lijden. Maar ik bepaal niet wie er straks naast mij mogen zitten. Dat bepaalt mijn Vader.’

En met dit antwoord moest de moeder van de zonen van Zebedeüs en ook haar zonen tevreden zijn.

Was het nog diezelfde dag dat de andere discipelen hoorden wat de moeder van de zonen van Zebedeüs aan Jezus gevraagd had? Ze werden er erg boos om. Was dit nu een manier van doen? Lekker voordringen om de belangrijkste baantjes in de wacht te slepen! Ook zij hadden alles achter zich gelaten om Jezus te volgen. Ze hadden toch allemaal recht op een ereplaats? Die kwam hun toch allemaal toe, nietwaar?

Toen de onderlinge ruzie al heftiger werd, riep Jezus hen alle twaalf bij zich. Hij zei tegen hen: ‘Jullie weten hoe het gaat in de wereld. Koningen heersen over hun volk. Mensen met macht spelen de baas over anderen. Maar zo mag het bij jullie niet gaan. Als je de belangrijkste wilt zijn, moet je de anderen dienen. Als je de voornaamste wilt zijn, moet je de anderen dienen zoals een slaaf doet. Zo is het ook met de Mensenzoon. Ik ben niet gekomen om over de mensen te heersen. Ik ben er juist om mensen te dienen. Ik zal mijn leven geven om veel mensen te redden.’

Daar stonden ze nu... alle twaalf! Niet alleen Johannes en Jakobus schaamden zich. Nee, alle twaalf hadden ze de woorden van Jezus goed tot zich door laten doordringen.

En ‘vechten’ om wie later de belangrijkste in Jezus’ koninkrijk zou zijn, dat deden ze niet weer. Alleen die laatste zin, dat hij zou sterven. Dat geloofden ze niet. Dat was natuurlijk weer beeldspraak.

En achter Jezus aan, heel gespannen over wat er zou gebeuren, ook bang en tegelijkertijd blij reisden ze verder naar de stad Jeruzalem....